

klare dig det; det maa du hellere faa ham selv til. Og han gør det altid gerne.«

»Jeg er lidt forbavset over, hvad du her fortæller mig, fordi jeg kan huske, du sagde forleden, at din Mand og din Svoger Præsten er saa meget for hinanden. Jeg tænkte derfor — —.«

»Min Svoger hører ikke til dem, der tager det højtideligt med Dogmer og den Slags. Han ser alene paa Sindelaget. Selv er han det elskeligste Menneske under Solen ... Men det er sandt, du kender ham jo! Han fortalte os igaar, at han havde truffet dig og din Mor. Endogsaa et Par Gange tror jeg.«

Jytte svarede blot Ja.

Veninden talte nu en Tid om Præstens Kærlighedsgerninger blandt de Fattige og spurgte saa:

»Veed du af, at min Svoger har haft en stor Sorg?«

»Jeg har hørt lidt om det. Han mistede sin Kæreste, ikke sandt?«

»Ja, og paa den uhyggeligste Maade ... og lige før Bryllupet. Hun fik Krampe i Vandet og druknede. Det var sidste Sommer. Han havde dengang lige besøgt os ovre i Vestre-Byrup, og jeg tror aldrig jeg har set et saa lykkeligt Menneske.«

»Hvem var hun, den unge Pige?«

»Hun var fra Kolding. Det var forresten hans og min Mands Kusine. Et udmærket lille Menneske.